

זמני כניסת ויציאת השבת

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
7:01	8:18	ירושלים
7:17	8:20	בני ברק
7:09	8:22	חיפה
7:14	8:18	באר שבע
7:56	9:06	ניו יורק
8:31	10:12	לונדון

שבתנו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

איש על דגלו

כזה שכל אחד לבדו אינו יכול לעשות את המלאכה, אין זה פוטר אם עושים זאת שנים יחד, והם חיפשו פתרון אחר כיצד לעשות את העבודה במיעוט חילול שבת.

תוך כדי העבודה, הזדמרו בפיותינו מעט מזמירות השבת, כפי מידת יכולתנו באותו מצב בו היינו שרויים תחת שמירה הדוקה של המפקחים הנאציים ימח שמם.

אפשר לתאר לעצמינו, איזה מין שבת זו. צריכים לעבוד בה, אי אפשר לאכול כראוי, אי אפשר לשמוע שיעור על פרקי אבות, אי אפשר לשיר זמירות שבת כרגיל. אבל בכל זאת, בטוחני שגם על שמירת שבת כזו, בה בקושי נמנעים ממלאכה, בה בקושי אומרים וממלמלים זמירות, השכר הוא עצום ביותר.

על מצב זה ניתן לרמוז את דברי הפייטן: 'כל מקדש שביעי כראוי לו' – כלומר, בסעודות שבת כיד המלך ובדברי תורה ושירות ותשבחות, 'כל שומר שבת כדת מחללו' – גם מי שנהר ככל יכלתו כמה שאפשר לשמור את השבת כדת מחלל אותה, שניהם 'שכרו הרבה מאוד על פי פעלו'. היתכן? היתכן ששניהם שוים הם? על כך התשובה: 'איש על מחנהו ואיש על דגלו' - תלוי מה מצבו של כל אחד, זה היושב בביתו בנחת ובשלוה, ודאי שנדרש ממנו לקדש את השבת כפי הראוי, ורק על כך יקבל שכר. אבל זה הנמצא בגלות, בקשיים, כל מאמץ שהוא עושה לשמירת השבת, נחשבת לו כקידוש השבת במידה מופלגת.

ברוך ה', במצבינו אנו, יכולים אנו לקדש את יום השביעי כראוי לו, ועל כך נקבל את השכר הגדול המובטח לשומרי השבת.

יום השביעי כפי הראוי לקדש אותו, לבין זה שאמנם נהר שלא חלילה לחלל את השבת אבל אינו עסוק בלקדש אותה. לכל אחד מהם "דגל" נפרד, ו"מחנה" נפרד.

ירשה כאן להוסיף פירוש נאה נוסף, אותו שמע כותב השורות לפני שנים ספורות, מרב גדול ודרשן דגול בא בימים, שעבר את מאורעות השואה במלוא היקפם, ובעת דרשה שנשא ובה העביר לקחים מהשואה האיומה, עמד ופירש את הזמר הזה באורח נפלא. וכה היו דבריו:

במחנה העבודה בו הייתי, לא היתה כל אפשרות לחמוק מעבודה כלשהי שהוטלה עלינו, וגם בשבת היינו מוכרחים לעבוד כרגיל. בחסד ה' שפר עלי גורלי, ואני נבחרתי לעבוד במטבח המחנה, ששם היתה זו עבודה קלה יחסית לעבודות האחרות שהיו במקום, לא אחת יכולנו גם להגיב לפיותינו קליפות תפוחי אדמה כדי להשקיט את רעבוננו המתגבר, דבר שאחרים לא יכלו לעשותו. אך בכל הקשור לשמירת השבת, נאלצנו לעבוד כרגיל בימות החול.

עם זאת, זוכר אני היטב, את הדיונים שהיו בין עובדי המטבח היהודיים, כיצד ניתן לעבוד במטבח בשבת עם מינימום של חילולי שבת. וכך נמצא הפתרון, שכל עבודה שהיא הכרוכה בחילול שבת, תיעשה על ידי שני אנשים, ובכך ממעטים מחומרת האיסור, כפי הכלל בהלכות שבת ששנים שעשו מלאכה שניהם פטורים. אך זה היה טוב רק לעבודות הרגילות, אולם אלו שהעמידו את הדוד הגדול על האש היו בבעיה, כיון שדוד זה מלכתחילה אין אפשרות להעמידו על ידי איש אחד, ובמקום

בפרשת השבוע, אנו קוראים בעיקר את התיאור המפורט על צורת חניית בני ישראל על שנים עשר שבטיהם, כל שבט ושבת על מחנהו ועל דגלו. כשקוראים בפסוקים אלו, אנו נזכרים בזמר לשבת, שחובר על ידי אחד מהראשונים הקדמונים, והמושר בפיהם של רבבות אלפי ישראל מידי ליל שבת, המתחיל בחרוז הפותח: "כל מקדש שביעי כראוי לו, כל שומר שבת כדת מחללו, שכרו הרבה מאוד על פי פעלו, איש על מחנהו ואיש על דגלו".

הדברים לכשעצמם טעונים ביאור, שכן מה הקשר בין חניית בני ישראל במדבר כל איש על מחנהו שלו, וכל שבט על הדגל שלו, לבין השכר על שמירת השבת?

בשם ה"חפץ חיים" מובא לבאר את הדברים, כי כוננת הפייטן על שני סוגי שומרי שבת, כי ישנם כאלה המקדשים את יום השבת כפי הראוי לקדשו, כלומר שהם מענגים את השבת כראוי במאכל ובמשתה תוך כדי זמירות ופיוטים על טהרת הקודש ודברי תורה ואגדה המושכים את הלב, ובשאר שעות היום קובעים הם עתים לעסוק בתורה ובספרי מוסר ויראה, ואינם מתעסקים כלל בשום דברי חולין. לעומתם ישנם כאלה שהם בהחלט שומרי שבת, אך הם לא הרבה מעבר לכך, הם אמנם שומרים את השבת שלא לחלל אותה כדת וכדין, אבל העיסוק שלהם הוא לא איך לגרום ליום השבת להיות כולו קודש. על זה אומר הפייטן, כי גם אלה וגם אלה שכרם הרבה מאוד, כל אחד כפי פעלו. אמנם, איש על מחנהו ואיש על דגלו, הם לא יוכלו להתערב זה בזה, כי אין כל השוואה בין השכר הנצחי של זה שמקדש את

הערבות ההדדית

רבבות יהודים עלו לפני השבת הקודמת ולאחריה להר מירון לציון הרשב"י. במבצע מיוחד התארגנו חברות התחבורה להוביל את עשרות אלפי הנוסעים הרבים מכל איזורי הארץ אל עבר יעדן ולמחוז חפצם לשאת תפילה ותחנונים באוהל הציון הקדוש, ולהשתתף בשמחה הגדולה שפורצת את הגבולות בחצר המערה.

אך תשומת לב רבה הודגשה בכל הפרסומים על הצורך לשמור מכל משמר על משמרת שמירת השבת שלא תתחלל חלילה. הרבבות שעלו מבעוד מועד לשבות את השבת באתרא קדישא מירון בצל רבותיהם, הקדימו את יציאתם מבעוד מועד, כדי שלא להכשיל אף אחד בגרמא של חילול שבת חס וחלילה. ההסעות שיצאו במוצאי שבת התחילו לצאת לדרך רק שעה ארוכה לאחר צאת השבת, כדי שהנהגים יוכלו לצאת לדרך לאחר יציאת השבת. כך על כל צעד ושעל הורגשה הזהירות בשמירת השבת, לא רק על עצמינו, אלא גם על זולתינו.

אין ספק שדבר זה גרם לקידוש ה' גדול, ולהשפעת ברכה מרובה מהשמים, שכן עם ישראל הראה בכך, כי השבת הקדושה חשובה לו יותר מכל, והמחשבה על שמירת השבת של כלל עם ישראל, עומדת בראש מעיינינו.

דבר זה צריך להוות דוגמא עבורנו לכל השנה כולה, להקפיד ביתר שאת על שמירת השבת, לא רק שלנו, אלא גם של זולתינו.

אחד הדברים שיכולים לסייע לכך, הוא על ידי ההכנות המוקדמות יותר לשבת, עד לסיומם של ההכנות יותר מחצי שעה לפני שקיעת החמה.

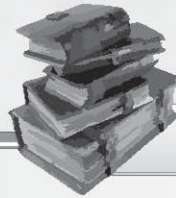
לשון חכמים

שי"ן, שלשה ענפין, כנגד שלשה עולמות שאדם דר בהן, עולם הזה וימות המשיח ועולם הבא. דבר אחר כנגד רוח ונשמה וגוף שאדם תלוי בהן. דבר אחר כנגד שלש קדושות שבעולם ואלו הן קדושת הקדוש ברוך הוא קדושת שבת וקדושת ישראל, קדושת הקדוש ברוך הוא מנין שנאמר ואתה קדוש (תהלים כב, ד), קדושת שבת מנין שנאמר ושמרתם את השבת כי קדוש הוא (פ' תשא שמות לא, יד), קדושת ישראל מנין שנאמר קדש ישראל לה' ראשית תבואתה (ירמיה ב, ג).

מדרש אותיות דרבי עקיבא אות ש'

בשבת קודש לדעת כי אני ה' מקדישכם. תלה הקדושה בשמו ית' כמו שהוא היה הוה ויהיה. כמו כן הקדושה בבני ישראל לעולם. רק על ידי החטא נעשה מסך מבדיל. ובשבת קודש מאיר הקדושה לכל נפש ישראל ומסירין מסך המבדיל. גם פי קדש הוא לכם לכללות ישראל. "קדש" הוא "לכם ר"ת קה"ל. כי עיקר החטאים גורמים שאין יכולין להתאחד באחדות האמת. והשבת נותן האחדות כמו"ש דמתאחדין ברזא דאחד. ואז הקדושה מתגלה בקהל ישראל. ובאמת צריך כל איש ישראל להאמין כי נמצא בו הקדושה בשבת קודש. הן רב הן מעט. כי קדש הוא לכם קאי אפילו למי שאינו מרגיש הקדושה. כי המרגיש יודע בעצמו. והתורה מעידה קדש הוא לכם לכל איש ישראל. וכפי רוב האמונה שאדם מאמין בקדושת שבת ששורה בו. כך מתגלה לו שיוכל להרגיש הקדושה ג"כ.

שפת אמת, כי תשא תרמ"ח

פניני הלכה

שאלה: בשבתות הקיץ, בהם השבת נכנסת בשעה מאוחרת, ישנם שקשה להם אכילת סעודה בשעה זו של הערב. האם ניתן לעשות קידוש בליל שבת על עוגה בלבד?

תשובה: כל אדם מישראל צריך לאכול שלש סעודות בשבת, ומעיקר הדין צריך לאכול סעודה אחת בערב, סעודה אחת בבוקר, וסעודה אחת לאחר הצהריים. בשני הסעודות הראשונות, צריכים לאכול פת גמור שברכתו המוציא לחם מן הארץ ולאחר האכילה ברכת המזון.

אדם שנאנס ואינו יכול בשום אופן לאכול סעודה בליל שבת, כגון שהוא נמצא במקום בו אין להשיג סעודה בלילה, יקדש בליל שבת על היין ויאכל כזית עוגה או ישתה כוס נוסף של יין, וביום השבת יאכל עוד שלוש סעודות, ולכל הפחות שני סעודות הראשונות יהיו סעודות מלאות עם נטילת ידים ופת. אך זה רק במקום אונס גמור, אבל מי שביכלתו לאכול פת בלילה, צריך להתגבר ולאכול סעודה עם פת גם אם הדבר קשה לו.

מקורות: על פי שולחן ערוך סימן רע"ד סעיף ד', ומשנה ברורה שם ס"ק ט' ושער הציון שם ס"ק ח'. וראה עוד בשולחן ערוך רסו, ב ובמשנה ברורה שם ס"ק ה' אם אפשר לקיים סעודת ליל שבת בשעה מוקדמת לפני הלילה לאחר פלג המנחה.

אמרת השבת

כל מקדש שביעי כראוי לו, כל שומר שבת כדת מחללו, שכרו הרבה מאוד על פי פעלו, איש על מחנהו ואיש על דגלו. זמירות שבת

בספר תפארת השבת כתב לבאר את כוונת הפייטן, כי ידוע מה שאמרו חז"ל (ברכות נו, א) שגלות מכפרת עוון. ואמרו גם כן (שבת קיח, ב) שהשומר שבת אפילו אם עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלים לו, שנאמר (ישעי' נו, ב) 'אשרי אנוש יעשה זאת ובן אדם יחזיק בה שמר שבת מחללו', אל תיקרי מחללו אלא מחול לו.

נמצא אם כן כי על ידי שמירת השבת כדת, שעל ידי כך ימחלו העוונות, כפי המרומז במילה 'מחללו', לא יצטרך לכפר את העוון על ידי גלות.

זהו מה שאומר הפייטן, שעל ידי שמירת השבת, שכרו הרבה מאוד על פי פעלו, איש על מחנהו ואיש על דגלו, ולא יצטרך להגיע לגלות כדי לכפר את העוון.

פרשת השבת

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אַהֲרֹן לֵאמֹר: אִישׁ עַל דָּגְלוֹ בְּאֶתֶר לְבֵית אֲבֹתָם יִחַנּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִנֶּגֶד סָבִיב לְאַהֲלֵ מוֹעֵד יִחַנּוּ: (במדבר ב, א-ב)

בספר אור יצחק לרבי יצחק מראדוויל זיע"א כתב לפרש את פסוקים אלו על דרך העבודה, כי הכתוב בא לומר על איש יהודי המשתוקק להגיע לשורשו ולנקודת פנימיותו על דרך העבודה, עליו ללכת בדרכי האבות הקדושים, שהם אותות האומה, ועל ידי ההליכה בדרכם יוכל יהודי להגיע לשורשו ולמקומו. וזה כוונת הכתוב 'איש על דגלו' – כאשר אדם רוצה להגיע למקומו הנכון, 'באותות לבית אבותם', ילך באותות ובדרכים של האבות הקדושים, וכך יגיע לנקודת פנימיותו.

ומה הם האותות לבית אבותם? אלו הם שלוש דברים עליהם נאמר 'אות' בתורה, והם כנגד שלושת האבות. א' אות ברית מילה, שהוא כנגד אברהם אבינו שניתן לו אות הברית. ב' אות של תפילין, שהוא נותן גבורה כנגד יצר הרע, שזה מדתו של יצחק אבינו. ג' אות השבת, היא מדתו של יעקב אבינו, כנאמר 'אם תשיב משבת רגלך וגו' והאכלתיך נחלת יעקב אביך, כי יעקב מדתו אמת, וגם השבת היא אמת.

גם ענייני השבת עצמה מחולקים לשלוש, כנגד שלושת האותות, ליל שבת כנגד אברהם אבינו, ויום השבת בשחרית כנגד יצחק אבינו, ומנחה של שבת עם סעודה שלישית הוא כנגד יעקב אבינו.

ההליכה בדרכי אבות, ובמיוחד בשמירת השבת אות בין ה' ובין ישראל, היא הדרך להביא את האדם לעבודת ה' על דגלו.

מעשה לשבת

איש על מחנהו

שוב היה מעשה בימי הרב הקדוש והנורא רבי מנדלי מרימינוב, כשהמלכות גזרה גזירה על היהודים בני הכפרים שלא ידורו עוד בכפרים אלא יעברו להתגורר בעיירות. היה הדבר קשה להם עד למאוד, ונאספו יחד כל בני הכפרים שבסביבות העיר רימינוב, לבוא לשבת קודש להרב הקדוש רבי מנדלי, ולבקש הימנו שיעביר את רוע הגזירה. היה זה בשבת פרשת בשלח. בליל שבת לא אמר הרב דבר, אך ביום השבת בסעודת השבת, פתח הרב ואמר להם: אתם בני הכפרים באתם אלי להתפלל בעדכם שיהפך לב המלכות ושריו עליכם לטובה ויבטלו את הגזירה מעליכם, אך דעו כי גזירה זו היא מאת ה', והוא נתן בלב המלכות ויועצו להדיחכם ולגרש אותכם מהכפרים, היות ובכפרים אינכם מקיימים את המצוות כראוי, אינכם מתפללים במנין, ואינכם לומדים תורה והלכות כנדרש, ולכן הנכם נכשלים לעתים רבות בחילול שבת, ואינכם מקדשים את יום השבת כראוי. ואם תשבו בעיירות, הרי שאז תשמרו את השבתות כראוי, ותתחילו לעסוק בעבודת ה' כפי הנדרש מאיש יהודי.

מיד געו כולם בבכיה, ואמרו בפה מלא: מקבלים אנו על עצמנו לעשות ככל אשר יצוה לנו רבינו, ואך ישא בעדינו תפילה לבטל גזירה קשה זו.

ענה ואמר להם, לו לעצתי תשמעו, קבלו עליכם ועל בניכם, לשמור את יום השבת כראוי, וכבר ממילא יהפוך ה' את לב המלכות ויועצו עלינו לטובה. ולא מלבי אני אומר זאת, כי כתוב בתורה הקדושה, 'שבו איש תחתיו', כלומר ישבות איש במקומו, ועל ידי כך 'אל יצא איש ממקומו', כל איש ישב על מחנהו בהשקט ובטחה.

משרת זיע"א, ושאל לפשר הדבר. נענה השמש ואמר, כי בולשת באה לעיר, והכל יראים לצאת החוצה. הפטיר הרב ואמר: "מובטחני שלא ילינו בעיר, ועד שבת לא יישאר אחד מהם".

לפנות ערב, סמוך לשקיעת החמה, יצא הרב כהרגלו לבית מדרשו להתפלל, וראה כי אין איש מאנשי העיר, מלבד אנשי ביתו ומשמשי המסורים.

שאל הרב: היכן כל הקהל הקדוש? השיבו לו, כי יראים הם להשאיר את הנשים יחידות בבתיהם, מפני החיילים המסתובבים בעיר.

התחיל הרב את התפילה, וקודם תפילת המנוחה הקדים ואמר את המזמור 'לדוד ברוך ה' צורי המלמד ידי לקרב ואצבעותי למלחמה', ועד שלא גמר את המזמור, נשמע קול תרועת המצביא להקהיל את חילותיו, ותיכף נסעו כולם משם, ולא לנו בעיר.

מאז הנהיג הרב לומר תמיד ברימינוב מזמור זה קודם "אשרי" בתפילת המנוחה של ערב שבת.

המנהג בעיר רימינוב הוקבע לדורות, כי קודם לתפילת המנוחה של ערב שבת קודש, אומרים את המזמור שבתהלים 'לדוד ברוך ה' צורי המלמד ידי לקרב' (תהלים קמ"ד), המזמור אותו נהוג לשורר בקהילות רבות עם צאת השבת לפני תפילת ערבית.

מנהג זה נוסד בעיר רימינוב על ידי הרב הקדוש רבי מנחם מנדל מרימינוב זיע"א (יומא ההילולא י"ט אייר ל"ד בעומר) משום מעשה שהיה כך היה:

פעם התקבצו כל האיכרים מסביבת רימינוב אל העיר, בהתקוממות של מרד נגד הממשלה, הם שברו את הגשרים ועשו מעשי התפרצות נוספים. כשנודע הדבר בעיר דוקלא הסמוכה, באו חיילים משם לרימינוב כדי לעשות שפטים במתפרעים והמתמרדים.

האכרים נסו על נפשם והתפזרו לכל עבר, והחיילים החלו לחפש אחריהם ולבדוק ולחקור בכל מקום. וכמו בכל פעם, במצב כזה, כיון שניתן רשות למשחית שוב אינו מבחין, ורבים נספו ללא משפט, ובמיוחד נפל הפחד על היהודים בעיר, שהורגלו כבר לכך שהיהודים תמיד הם הקרבן הראשון בכל מרי אורחי או צבאי, וכך הסתגרו היהודים בבתיהם ולא יצאו מביתם.

כל היהודים היו שרויים בפחד, מלבד מנהיגה של העיר פארה ומשושה, שלא שמעו דבר מכל המתרחש בהיותו עסוק ספון וטמון בעבודת ה'. באשמורת הבוקר של יום שישי ערב שבת קודש, ישב הצדיק בחדרו, וחיכה לשמוע את קול השמש היוצא ומסובב על בתי העיר ומזמין את שומרי השבת שייצאו למשרתם כמידי שבוע בשבוע, והשמש בושש מלבוא. פנה הצדיק למשמשו, ושמוא היה זה תלמידו ונאמן ביתו שלימים מילא את מקומו – רבי צבי הכהן

דבריהם הם זכרונם

רבינו משה חיים לוצאטו הרמח"ל זיע"א - כ"ו אייר תק"ז

מקדושי האומה שעמדו בכל הדורות, מזדקרת ומתבלטת דמותו הנשגבה של הרמח"ל זיע"א, שהאיר את עיני ישראל בחיבוריו הרבים המיוסדים על חכמת המוסר ועל חכמת הקבלה, ושגדולי ישראל מדורות קדומים מכל החוגים והעדות הפליאו את דרכו המיוחדת ואת קדושתו ורום שגב מעלתו.

בחיבורו "דרך ה'" עומד הרמח"ל על דרכי עבודת ה', ובתוכו הוא מבאר, כי מבחינת עצם בריאת העולם הזה נותן שיהיו הדברים בו חול ולא קודש, אך הוצרך גם כן מצד אחר שינתן קצת קידוש לברואים, כדי שלא יגבר בהם החושך יותר מדאי. ושיערה החכמה העליונה את כל זה בתכלית הדקדוק, באיזה מדרגה צריך שיהיה החול ובאיזה מדרגה הקידוש, והגבילה את הגבולים הנאותים בבחינת חכמות, האיכות, המקום והזמן.

ובבחינת הזמן סדרה החכמה העליונה את הימים של חול ושל קודש, ובימי הקודש עצמם מדרגות זו למעלה מזו, ורוב הימים יהיו חול, ובמיעוט הימים יהיו קודש. אך גזרה החכמה, שהימים כולם יסתובבו בסיבוב של שבעה ימים, כי בהם נברא כל המציאות, ונכלל כל היותו במספר הזה, וזה מספר שלם, וכך מתגלגל הבריאה סביב מספר זה עד סוף כל הדורות, וכל שבוע בסיום ימות החול בא יום הקודש, כי זה עליו גדול לכל הימים, שאף על פי שרובם חול ורק חלק אחד משבע הוא קודש, וזהו השיעור הנצרך לקיום העולם הזה, אך מאידך כיון שיום הקודש הוא היום החותם את הסיבוב של הימים, נמצא הסיבוב כולו נתקן ומתעלה על ידי זה, עד שנמצאים כל ימות האדם מתקדשים.

קוראי עונג

עקב בעיות התדלוק, בוטלה טיסתנו מספרד לארץ ישראל, ואנו הועברנו לטיסה אחרת, אך עקב בעיות טכניות (העברת מזוודות וזיהויין), התעכבה יציאת הטיסה לארץ ישראל. במטוס היו כמה עשרות שומרי שבת, שיישבו וחישבו כמה זמן נותר לכניסת השבת. בשלב מסויים ביקשנו מהאחראי על השירות לאפשר לנו לרדת מהמטוס, הוא באדיבות רבה חישב עמנו את כל האפשרויות העומדות לרשותנו, וכאן הוא הזעיק את קברניט המטוס [היהודי] שגם הוא הבין ללבנו והבטיח להגביר מהירות ולצאת בהקדם האפשרי.

ואכן, המטוס נחת כשעה לפני השקיעה, וכדי לזרז את יציאתנו ריכזו הדיילים את כל שומרי השבת ליד דלת היציאה על מנת לאפשר לנו לצאת ראשונים מהמטוס כדי להרויח דקות יקרות. כמו כן ערכו רשימה של כל הנוסעים המתכוננים להשאיר את המזוודות בנמל התעופה, כדי שירוכזו וישמרו עבורנו.

עלינו לציין את רב החברה הרב יוחנן חיות, שעודכן במצב, והוא עצמו הגיע מביתו לשדה התעופה כדי לתאם בין כל הגורמים, והפעיל את נוהל המצב המיוחד המקובל במקרים אלו בחברה, ופיקח אישית שהיציאה משדה התעופה תעשה במהירות האפשרית ללא עיכובים.

תודתנו נתונה לחברת התעופה ולכב' הרב חיות על המאמצים שנעשו על ידם.

ג. ב. יש להדגיש שמדובר במקרה של דיעבד גמור, ובודאי שיש לעשות כל השתדלות שלא יגיעו למצבים שכאלו. בתודה, ישראל ד. בשם ציבור הנוסעים.

יְלָדֵי הַשַּׁבָּת

יְלָדִים יְקָרִים!

אנו מתקרבים לנקדת הסיום.

בשבת זו מברכים כבר את החדש סיון, שביום הראשון לחדש זה כבר חנו מתחת להר סיני פאיש אחד בלב אחד, ובקב התחילו בעצם ההקנות המעשיות האחרונות לקראת מתן תורה.

בדרך כלל ברוב השנים, שבת זו שבה אנו קוראים את פְּרֻשַׁת בַּמִּדְבָּר,

היא כבר השבת שקודמת לחג השבועות עצמו, ושבת זו היתה מכנה במקומות רבים "שבת פלה", בשל היותה השבת הקודמת למתן תורה. אבל השנה הזו באורח נדיר התאחרו הפְּרָשִׁיּוֹת בשל השנה המעֻבְּרֶת, וכן אָנְחָנוּ עֲדוֹן נְמֻצָאִים יוֹתֵר מְשֻׁבְּעֵי לִפְנֵי חַג הַשְּׁבֻעוֹת.

אבל בכל זאת, פִּינּוֹן שָׁנָה כָּבֵד שַׁבַּת בַּמִּדְבָּר, זֶה כָּבֵד מְכַנִּים אוֹתָנוּ יוֹתֵר וְיוֹתֵר לְחוֹף הָאֵוִירָה שֶׁל חַג מִתֵּן תוֹרָה הַעוֹמֵד לְהוֹפִיעַ בְּשַׁעֲרֵינוּ.

ובואו ותשמעו ספור קצר, עם מוסר השגל גדול:

באו עסקנים לפני אחד האדמו"רי"ם הגדולים בדור הקודם, נקדו של האדמו"ר מרוז'ין זצ"ל, באחד מימי ספירת העמר, ורצו לדבר עמו על אחד הנושאים העומדים על הפרק. האדמו"ר נענה ואמר להם, "פַּעַת הוֹלְכִים לְסִינֵי, אַחַר כֵּן נִדְבָּר!" וְבָנָה הַסְתִּימָה הַפְּגִיֶּשֶׁה.

הבנתם את המשמעות?

כל שנה בימי ספירת העמר, אנחנו צועדים בדרך להר סיני, לקבל את התורה, זה העבודה שלנו בימים אלו להתמוגג לקבלת התורה, כל שנה מחדש.

נותרו לנו שתי השבתות האחרונות לפני מתן תורה, בהם אנו יכולים להתעלות עוד ועוד, עד לקבלת התורה, פי השבת סגֵלְתָהּ רַבָּה לְתוֹרָה, פי התורה עצמה נתנה ביום השבת.

שַׁבַּת שְׁלוֹם

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הנליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com 052-7636030